

Kós Károly Egyesülés, Országépítő Kós Károly Egyesülés, Marosparti Népfőiskola

Eszményi helyzetben az ember ott választhatott magának területet, **lakóhelyet**, ahol igényeinek és szükségleteinek függvényében el tudta képzelni az életét. Első alkalommal megfigyelte a környezetét, a szél járását, a vizek megjelenési módjait, a természeti formák, a domborzat, a növényzet üzenetét. Ha tehette, az állatokat is megjáratta a környéken, és oda tervezte a házát, ahol a növényi formák, az állatok viselkedése egészséges területre engedtek következtetni. Például ott, ahol a tehén delelt, de semmiképpen sem ott, ahol a macska jól érezte magát. Nem épített olyan helyre, ahol talajfelszín egyenetlenség, a növényeket göcsörtösség jellemezte. Ma, már „közkeletű ismeretek” alapján mindez mérhető és a **kozmotelurikus erők függvényében meg lehet határozni a ház helyét**. Lakóhely esetén célszerű kikerülni a magas rezgésszintű szakrális vonalakat, mivel olyan lelki folyamatokat generálhatnak, amelyeket az ember a hétköznapi életvitelben általában nem *bír meg*. Érdemes megvizsgálni a területen a Hartmann, a Ley vonalakat, a föld alatti vízereket is, és azok függvényében betájolni a házat.

A székely magyar kultúrában minden szempontból fontos szerepe volt - és van - a Napnak, mint a legmagasabb szellemi erő kapuja, tükre és hordozója. A házat kelet-nyugat irányba tájolták, amely a napnak és a szellemnek, a cselekvésnek, az alkotásnak az iránya. A székely magyar ember négy napot különböztetett meg, amely összefüggött a négy napállással és a négy égtáj erőivel is. *A kelő nap*, a kelet a keletkezéssel függött össze. Ez a születés pillanata, a Nap fiával, főként, Jézus Krisztussal hozható összefüggésbe. A hagyomány szerint minden kezdet hordozza a teljességet, magyarán minden reggel fel lehet venni az illető nap lényegét, amit a nap során az ember cselekvése révén kibont és gyakorlatba tesz, anyagba ültet. Napfelkelte előtt ébredtek az emberek, a napfelkeltét imádsággal és napba nézéssel, „révüléssel” kezdték, ezzel felvén a nap üzenetét. Épp ebből adódóan nem is véletlen a fogalmi azonosság a Nap mint égitest és a nap mint időegység. A magyar ember bölcsessége „**ki korán kel, aranyat lel**” úgy is érthető, hogy a reggeli napba nézés révén felvehető az emberi egészség számára nélkülözhetetlen élettani szerves arany. A kozmikus arany, mikronnyi részecskeként folyamatosan áramlik ki a napból, segíti az embert a tudatosságban (a halántékon keresztül lehet felvenni). *A déli nap* a dél, mint él, az élő isten, az. Atyának a megtestesítője. A nap legmagasabb állása, ura a térnek és időnek, az időn és téren túli folytonosságot is képviseli. *A lenyugvó nap* a lezárást, a befejezést, a nyugalmat testesíti meg. Amint a Nap „beleereszkedik” a Földbe, az anyagba, az anyasággal, az égi Anyával kerül összefüggésbe („és a nap dolgai megnyugszanak az anyag, édes Földanya ágyába”). S „oszt” van a negyedik nap, amit *éjfél napnak* is hívnak, amit csak az láthat, aki át tud nézni a földön, azaz az anyagon túli valóságot észleli. Ez a szellemi nap. A négy napállás meghatározta és többé kevésbé öntudatlanul ma is meghatározza minden ember életét. Eleink minden cselekedetében és életük minden mozzanatában jelen volt.

Nagyon fontos lépés a ház tájolásánál a hely *tűzpontjának*, vagy fókuszpontjának bemérése. Az eljövendő ház tűzhelye kerüljön ide a kéménnyel együtt. A kémény magasságát az alatta lévő vízér mélysége határozza meg. **Jól elhelyezett tűzhely több száz méteres körzetben harmonizálja a környezetet, segíti a békességet**. Elődeink a jurta közepét az „Isten fát” helyezték ide. Ez egy olyan „dimenzió kapu”, kozmotelurikus kürtő, amely összeköti az Eget a Földdel.

A házépítő következő lépésben „megneze” a természetanya áldását, azaz milyen építőanyagok állnak rendelkezésre a közvetlen környezetében. Ennek függvényében határozza meg a ház alapvető jellegét. Ez lehet kő, föld, agyag, fa, nád, szalma. A régi szeres településeken (szer mint szeretet) – amiket Mária Terézia rendelettel betiltott (tudott ő valamit) – jellemzően a ház körül volt a veteményes-virágos kert, utána következett a majorság, a csűr mögött még bekerítve a nagyobb zöldsárga, a gabonás és a gyümölcsös, majd a kerteken kívül a kaszáló, a legelő, és egy nap járásra a „kerek erdő”, azaz körbe az erdő – így nem csak az időben hanem a térbe is belevolt ültetve a nap. Ha megfigyeljük

az ember finomabb testeit, pontos összefüggést találunk a fentiekkel. Az anyagi, a *fizikai test*, magával a házzal azonosítható. A fizikai testet belengi, pontosabban annak matricája az *élettest*, nevezik étertestnek is, – elődeink „éltető lélek”-nek nevezték - amely a növényvilággal, azaz a ház körüli virágos-, veteményes- és fűszerkerttel áll szoros összefüggésben. Következő burkunk az *asztrálest*, elődeink „álmodó lélek”-nek hívták, amely addig tart, míg a kezünk elér. Olyan, mint egy színes fénytojás, egészséges állapotban ennek közepében vagyunk fizikailag. Ez ösztönéletünk hordozója, az állatvilággal rokon, és mint terület a majorság tartozik ide. Utána következnek a lélek finomabb részei, az *akaratvilág*, az *érzelemvilág* és a *gondolatvilág*, amelyek a gyümölcsössel, a gabonaföldekkel és a zöldséggel hozható párhuzamba. Majd a nagykapun, vagy napkapun át kilépünk a szellemvilágba, az alsó mentális világba, amely a kaszálókkal, a legelőkkal hozható összefüggésbe. Mindezt a felső mentális világ zárja, amely a magasabb szellemi világok, a csillagvilágok megfelelője, és az erdőhöz köthető – erdő mint eredő – az ember halhatatlan részével, *szellemével*, magasabb „Én”-jével, őseink „Óm-lelkével” függ össze. Ebből adódóan mondhatjuk, hogy a fa olyan mint a csillag az égen, és lévén hogy tudjuk, a fizikai test előképét az ember leszületése előtt a csillagvilágok kerubi lényeivel együttműködésbe alakítja ki, és ezen fizikai test kivetülése a ház maga, akkor a legtermészetesebb, hogy a házat magát ezen csillagvilág leképződéséből, falényeinek ajándékából készítjük el. Ez ma az asztrológia révén eléggé közismert és általa lehet tudni melyik testrészt melyik galaxis (csillagkép) lényeivel építettük ki (kos-fej, bika-nyak, stb.).

Nem véletlen ezért, hogy amióta az ember elkülöníti életterét a környezetétől, – ez a bibliában a paradicsomból való kiűzetéssel függ össze, amely a lemúriai főkorszakban történt – ekkor őseink, a hun-magyar törzsek, a Mú nevű kontinensen éltek és főként fából készítették lakhelyüket. Ez eltartott egészen a 20. század elejéig, amikor is az erdőben gazdag Kárpát-medence őserdeinek nagy részét kiirtották, illetve a polgárosodási hullám „úrhatnámsága” is megkövetelte a téglaeépületet. Ezen a folyamaton a Mária Terézia féle „gubernium” is igyekezett segíteni, betiltván rendeletileg a jobbágyok favételi jogát a közösségi erdőkből. **Az ember a fához hasonlóan, Föld és Ég között élő lény**, úgy egészséges, ha két lábbal a Földön és koronájával az Égben kötődik. Energetikailag a mai épületek többsége ezen kapcsolatot lezárja. Valamennyire még a föld, és a vályog épületek is, habár jóval egészségesebbek modern utódaiknál. Az embernek lehet egy időszak az életében – főleg, ha „el van szállva” –, hogy földelésre van szüksége, akkor célszerű föld, vagy vályogházban lakni, amúgy normál esetben a fa, vagy legalább valamilyen szerves, élő, növényi származású alapanyagból készült ház az egészséges, biztosítva a harmonikus életteret. A faház nyújtja az ember számára az egészséges kötődést úgy a Földanyához mint az égi Atyához. Egészséges védelmet jelent a külvilággal szemben horizontális viszonylatban, és lehetővé teszi, elősegíti vertikálisan, hogy megéljük Életfa-ságunkat. Mindezekből adódóan – és a fának sok más életünkben betöltött fontos szerepéből – egészséges levegő előállító, vízháztartást szabályzó, környezet harmonizáló, lélek -tisztító, -emelő, -átalakító, és még sok más hatásából - adódóan azt javaslom, hogy ahol már nincs, ott **vissza kell telepíteni az erdőket**.

Visszatérve a konkrétumokhoz, amint megvan a pontos hely, adottságainak függvényében meg lehet tervezni a házat. **Az egyetemes és individuális között, a lakó és a környezete közötti összefüggéseket meghatározó paraméterek az anyag, a szín, a méretarány és forma.**

A ház háromosztatúsága nemcsak vízszintesen, hanem függőlegesen is megnyilvánul. Ezen értelemben a „lelkes” ház pincerésze, boltos, íves részével olyan, mint egy lefelé forduló félhold, az ember tudatalattijának felel meg. A földszint, az élettér a tudatosnak, a padlás a tudat felettinek, azaz a szellemvilágnak felel meg. A régi mondás is, a „Bort, búzát, békességet!” kívánság összefüggésbe hozható mindezzel: bort a pincébe, békességet az élettérbe, búzát a padlásra.

A ház vízszintes háromosztatúsága keleten a tisztaház, középen a konyha-nappalinak megfelelő középső ház és nyugaton a hálókamra. A tisztaszoba szakrális tevékenységek helye, itt volt a házi oltár, a tiszta, vagy ünneplőruha, itt imádkoztak, ide fogadták a nagy becsben lévő vendégeket. Ez az értékek

szobája, itt tartották értékes tárgyaikat is. Ebben a szobában imádkoztak például reggel napfelkeltekor, amikor a felkelő napnak az erőit lehet felvenni, aminek birtokában az ember békében és szeretetben végezheti mindennapi teendőit. A mindennapi élet a középső házban folyik, ennek fontos kellékei a tűzhely, az asztal. A tűzhely, a kemence, amelynek utolsó cserepét a ház asszonya tette be és tapasztotta be, az Égi Anya tűz méhét idézi meg, ahonnan rendszeresen napfelkeltére megszületik a frissen sült, a Napot és Krisztust testét megtestesítő kenyér. Az első tárgy, amit a ház ura saját kezűleg készített el, a kerek asztal volt (később négyszögletű, 1:2-es arányával a katolikus templom oltárasztalát idézi meg), amit a ház szentelésekor elsőnek tettek be. Ez örökké le van terítve, s csak szent tárgyakat tartottak – biblia, kereszt, gyertya, Mária kép vagy szobor, a kenyér és só - s csak hasonló cselekedeteket végeztek, lévén, hogy a „hétköznapi” munkának is még meg volt a szakralitása. Itt folytak a közös étkezések, családi és baráti beszélgetések is. A kerek asztal szintén a Nap kerekességét, a szellemvilágot idézi meg. Mesélik, hogy többször megtörtént tüzesetkor, kivitték a házból az asztalt és tetejével a tűz felé fordítva oltották el a tüzet. Idősebb ismerősöm meséli, mikor az újságot az asztalra tette, az apja rá szólt hogy, „szemetet az asztalon nem tartunk, fiam”. A házon belül igyekeztek csak tiszta dolgokat végezni, a tisztátalan dolgokat, például a WC-zést, a fürdést, a mosást a házon kívül végezték, olyan helyt mind a mosókonyha vagy a patak, fürdőház (ahol külön volt ilyen) vagy a nyári konyha, valamint a kerti budi. Van is egy régi mondás: „Székely ember a házába nem sz...-rik”.

Még konkrétan, az általunk tervezett házra összpontosítva, az alapba terméskövet teszünk. **Fontos figyelni a kövek polaritására, ahogy a természetben volt, úgy legyen beállítva, mert így egységes erőteret hoznak létre**, másképp erősen kaotizáló hatást fejt ki. A kövek lényei nagyon idősek, nagy tudást, információt, energiát hordoznak magukban, azt is mondhatjuk, hogy minden kő „a bölcsök köve”, ezért fontos harmonikus összhangba rakása. Forró mésszel rakjuk össze. A külső részeket, ami földben van, agyaggal tömjük, burkoljuk le a víz elleni szigetelés céljából. A pince alzata 15-20 cm döngölt sóder, rajta 10-15 cm döngölt agyag. A mennyezete boltívbe kirakott kő, agyaggal szigetelve. A pincefödém keményfa gerendákból áll, közöttük cellulózszigetelés, amire a deszkapadlót, a járófelület jön.

A kemény talpfákra kerülnek rá **a ház falai, ameyek két oldalt faragott, bárdolt fenyőrönkökből vannak összeácsolva**. Ezen faragott részek közepén van egy 2x2 cm-es fózolás (vályú), amibe az összeillesztésnél egy 2x4 cm vastag tartóléc kerül. Ez részben szigetelő feladatot lát el, részben az esetleges vetemedés révén keletkezett rések zárására szolgál. A végek pedig medvefogas összekapcsolásban végződnek. Ezáltal a ház megőrzi a rönk jellegét, külső részén háncsolt kemény felülettel, míg az összeillesztéseknél a bárdolás révén nem sérülnek a szálak, ezáltal úgy statikájában mint energetikájában megtartja egységes erőit. Célszerű figyelni, hogy a gerendák polaritásukban váltva legyenek, magyarán ahol az egyik vége, ott legyen a másik kezdete. Ezáltal egységes energetikai tér jön létre.

A falak rétegrendje: kint, 17-20 cm-es rönkök, befele haladva páraáteresztő cellulózpapír, 80-90 cm-enként 15 cm vastag párnafázás, közötté cellulózszigetelés, párafékező cellulóz papírfólia, 5cm távtartó lécezés, ide kerülnek az esetleges szerelvények, és a végén a belső burkolat, háncsolt, szélezett fózolt rönk széldeszka, helyenként nádburkolatú gyalulatlan deszka, betapasztva agyaggal. Ez a fajta rétegrend lehetővé teszi a légzést, amely minden lelkes ház alapvető fontosságú szüksége kell legyen (légzés mint lélek-zés), és sajnos nem jellemző a mai ilyen értelemben lezárt házakra, pont ezért is többségük penészesedik. Víztartalomban a cellulóz szigetelés párásabb időkben önmaga súlyának 30 %-át képes felvenni és azt szárazabb napokon elpárologtatni, ezáltal is egészséges páratartalmat fenntartani. Ezen rétegrend révén a falak képesek 10-12 órás hőtartó képességre, ami a tégl- és a kőfalakkal vetekszik.

A födém összetétele: 20x15-ös gerendák, rá kerül a szélezetlen parasztmennyezet, rajta párafékező papírfólia, 10 cm-es párnafa, közötté cellulózszigetelés, majd páraáteresztő papírfólia, a párnafákon lépéscsaj-gátló szigetelés, s a végén hajópadló.

A padlásteret úgy alakítottuk ki, hogy egyik felől a gabonás hambárok kapnak helyet, másik felől nagyobb vendégsereget lehet lefektetni. Amúgy a padlástér alapvetően a szellemvilág lakhelye, ezért lakótérként nem ildomos használni. Eredendően - amikor Lemúriában elkezdtük elkülöníteni magunkat a környezetünktől -, első fázisban még csak az élő növényzetet alakítottuk úgy, hogy annak egy elhatároló szerepe is legyen. Később került a növényzet kivágásra és úgymond „vágott” növényekből készített fallal határoltuk le magunkat, de még ekkor is az éggel való kapcsolat szabad maradt. A következő fázisban erre az építményre kúp formájú tető, magyarul süveg került. Ez még az a periódus, amikor az égi világokkal intenzív a kapcsolatunk, az ember a szellemvilágban él. A szellem formája a kör, illetve a gömb, ezért választották ezen emberek a kör alakú építményeket. A süveg, illetve később a kupolaforma hatásában hordozza az égi világgal való harmonikus kapcsolat lehetőségét. Ennek az időszaknak maradványaiként állítanak emléket az Árpád-kori körtemplomok. Az idő múlásával, ahogy az ember jobban beleereszkedett az anyagba, már az Atlantiszi főkorszak második felétől elkezdődött a négyszögletű épületek építése. A négyszög, a kockaforma az anyag hordozója. Az épületek tetejére már piramist raktak, hogy az égi kapcsolatot harmonikusan fenntarthatassák. Ez az egyoszthatú ház archetípusa. Itt még tudati szempontból a vertikális emberről beszélhetünk. Később, amikor már az égi világok bezárultak, és az ember figyelme egyre inkább leredukálódott a horizontális síkra – úgy is mondhatjuk, hogy az ember bedőlt az anyagi világnak –, megnyúlt ez a forma, mint egy lefeküdt ember, fejével kelet felé, ahol a homlokzat van, rajta ablakszemekkel, de homlokát ékesíti a Nap s a Hold, az égi világgal való kapcsolatot táltoslovak megidéző lókoponya szimbolizálja, e helyébe került később a kereszt. A piramistető is megnyúlt, mintha közepén elvágták volna függőlegesen és közékerült a gerinc, majd a ház végén van a bütüje, vagy fenéke. Ekkor már a két- vagy hámosztatú házról beszélünk. **Az energetikailag működő ház betölti fizikai, lelki, szellemi feladatát.** Ezt az egységet próbáljuk visszaállítani, továbbfejlesztve azt, a mai ember lelki, szellemi, fizikai igényeinek megfelelően. Tehát, amikor a tetőről beszélünk és lakótérként akarjuk használni, akkor célszerű egy legalább 90 cm-es térdfallal megemelni ahhoz, hogy lefekvéskor az ember ezen sík alá kerüljön, ahol már másképp hatnak ezek az energiák. Őseink ezen állapot megőrzése végett nem véletlenül használtak a tetőhéjazat anyagaként is növényi származású anyagokat: fa (dránica, zsinde), nád, zsuffpedés (különböző gabonák, főként rozs).

Itt mi ezen esetben dránicát alkalmaztunk. A tető rétegrendje – az oldalfalhoz hasonlóan – dránica, lécs, távtartóléc, páraáteresztő papírfólia, 15 cm vastag szarufa, közöttük cellulózszigetelés, párafékező papírfólia, rögzítő távtartóléc, külső burkolat (háncsolt rönk széldezka). Igyekszünk fémmentesen építkezni – még a kötő elemeket esetében is – mivel azok mindennemű energiát vezetnek, és például egy tető, amelynek héjazata fémszegekkel rögzített (adott esetben pár ezer), diszharmonikus energiát „nyomat” a ház belseje felé, amely egészségtelen. Ha másképp nem megoldható, akkor legalább vissza kell hajlítani a szögeket. Mi mogyorófaból készült faszégeket használunk **aminek előre van fúrva.** Régen a cigányok csinálták télen, és egy zsák búza egy zsák faszeg volt a csere arány. Van egy technikai hátránya is a fémszegnek, mivel más a tágulási értéke hőre mind a fának illetve vízre, ez korrodálódik a fa deged, s ebből adódóan már akár 5-10 év alatt is kezd lazulni, amit adott esetben az erős szél is segít.

Az általunk tervezett ház a hámosztatú ház szerkezetét követi, azaz olyan, mint két hámosztatú ház egymás hátával összetoldva. A Janus (János) legenda jut eszembe, amely szerint az egyik arc előre néz, a jövőt látja (újszövetségi János), a másik hátranéz, a múltat látja (őszövetségi János), azaz a jövőbe és a rég múltba lát. A székely magyar rendtartásban a táltos pap volt a közösség és az egyén ilyen értelmű életvezetője, segítője, tehát egy ideig nem volt „szükséges” az effajta kétarcúság, ezért a hátsó, északi részt, ami az éjféle nappal van összefüggésbe, zárva tartották, legfeljebb egy kémlelőlyuk volt rajta (ennek természetesen gyakorlati okai is voltak). Ma már ideje, hogy minden ember kezébe vegye életét, felvállalja tudatosan saját sorsának vezetését, formálását, „Én” maga, magja, táltos papja legyen. Épp ezért találtuk ki ezt a szerkezetet (szer-kéz-rá-tét-et), hogy

hátrafelé is legyen „arca” a háznak, ezzel is elősegítve az éjféλι nappal való tudatos kapcsolatot. Folyamat, út, amely „Damaszkusz” felé vezet, s onnan Ró a mába, azaz Rómába.

A háznak, ugyanúgy, mit az embernek a háromsztatúsága tovább bontható hét illetve kilenc részre, ami összefügg a fizikai test különböző részeivel is, úgymint a ház alsó része (lábazata, pince) az ember lábával (lábfej-fizikai test, lábszár-élettest, comb-asztrálistest. A ház földszintje az ember törzsével (alhas-akarattvilág, mellkas-érzelemtvilág, törzs felsőrész, vállak-gondolatvilág). A ház felső szintje (tető, padlás) az ember fejével, ez a magasabb „Én”-jével, hallhatatlan részével, szellemevel áll kapcsolatban.

A házat, ugyanúgy, mint a testet a nyílásainál védeni kell, harmonizálni, hozzákapcsolni a világegyetem különböző részeihez. Ezt szolgálták többek között mindazok a jelek, szimbólumok (Nap, Hold, csillagok, életfa, tulipán, szív, lélekmadár, rovásjelek, stb.), amit ma díszítettségeknek neveznek. Ugyanez figyelhető meg a székely-magyar népviseletnél is, a ruhadarabok nyílásainál valamint a testnyílásoknál, a csokroknál vannak a díszítések, azaz a védelmi jelek. Ezt vitték tovább a huszárok és a különböző vitézli rendek vitézkötéseinél is.

Megfigyelhető, hogy a ház legvédendőbb része a földszinti rész, – a lélekrészeknek felel meg, ahol az ember a legnyitottabb –, ott van a legtöbb díszítetség. Az alsó rész az akaratvilágnak felel meg. Itt a „rendet” a korlátokkal tartják fent, itt jellemzően a lemniszkáta 8-as jele, vagy annak valamilyen kombinált variációja található, jel amely a megnyilvánult és meg nem nyilvánult „Isteni” akarat jele is. A középső rész az érzelemtvilággal, a szív tájékkal függ össze. Itt vagyunk a legnyitottabbak és itt vannak az ablakok, ahol a fény bekerül a házba, épp ezért fontos és nem mindegy, hogy ez milyen keretek között történik. A mi házunknál az ablakkeret napfeji angyalt idéz meg, és a fény a kettős kereszt keretei között kerül be a házba. A paletta (zsalu) közepe szívformára van kivágvva, hogy a fény szívbeli szeretet útján hatolhasson be a házba. A földszinti rész felső részénél – ami a gondolatvilágnak felel meg – megfigyelhető, hogy itt is egy rendezőelvet használtak őseink, például szélfogó apácarács, vagy lécezés került ide vagy egyszerűen lekerekítették az oszlopokat bekötő hónaljfékkal. Mi is ez utóbbi megoldást választottuk.

A tornácoszlopok felső részét mi is beróttuk a sok helyt megfigyelhető az X -jelet kombinálva a + -jellel, amely egyfajta nyolcágú csillagot mutat. A ty – ty, mint Atya - a székely-magyar rovásírásban az Atyát idézi meg. Mint érdekesség jegyzem meg, hogy suméri elődeink rovásírásában En-lil, az „Én”-lelke, azaz a még a Nap szférában – mennyekben – tartózkodó Krisztusi lény jele volt, a Megváltó (ők is tudtak már róla) jele, kinek csillaga majd 3-4 évezred múlva ragyog majd Beth-lehem (a kemence – háza) felett. A + jel az i betű a rovásírásban, I mint ige – fordítva egi, égi – és fényt is jelent, azaz égi fényli ige, míg az X jel a tűz jele, a B betű jele, B mint babba, bő-s-ég, belső, belső tűz mely bő-s-éges kiáradása babba (szép, csodálatos).

A ház építés fontos „részlete”, hogy kik, miként és mikor építik. Nem véletlen, hogy őseink „kalák á”-ban építkeztek Ka = lélek, lá – ad, ajándékoz, teremtő áldozat, kaláka azt jelenti, hogy lélek ad léleknek őszinte szeretetből fakadó teremtő áldozatos munkát.

A kaláka olyan ösztársadalmi „szokás”, amely révén elvárás nélküli szeretetből fakadó, időt, munkát áldozva, másokkal együttműködve, valakinek, vagy valakiknek, készítünk valamit. Érdemes figyelni a csoport hangulatra, mivel az „beépüli” a házba. Nem mindegy, hogy egy feszültség teli, vagy egy jó kedvű, örömteli lelkületű ház lesz. Ép ezért is rendszeresen áldomást isznak, előtte keresztet vetnek hálát adnak s megköszönik az „égnek” a segítséget, illetve kéri a további támogatást, s majd mielőtt körbemenne a kulacs előtte kilötyintenek egyet a földre, hogy először a Föld anya igyon. Az első áldomást már akkor isszák mikor megvan az anyag. A következő áldozat az az alap letételkór – Kőműves Kelemen legendája, csak akkor áll jól a fal, ha meg van az áldozat – szűz lány vére kell (vér mint a szellem hordozója), ezzel is meg idézve a Szűz anyát, hogy már alap anyagában az égi tisztaságot hordozza a ház. Később az első idegen árnyékát mérték egy zsineggel és azt rakták bele az alapba. Vagy van ahol állat áldozatot tettek - pl. kakas - és annak vérét tették a habarcsba. Vagy van ahol – főként növény termelők – gyümölcsöt , gabonát tesznek a küszöb alá, ez a második áldomás ideje és helye. Ezért is nem léptek a küszöbre mert az Isteni hely, áldozat hely. A következő a gerenda áldomás, mikor felhúzták a falakat. Az utolsó pedig, mikor fent a tető lécezve, rá felrakják az örökzöld,

virágos bokrétát. Ez felért egy kisebb lakodalommal – ettek, ittak, mulattak – s, ahogy a Nap körbejárja, úgy körbe táncolták a házat. Volt ahol fenyő ágat raktak lefele, ahogy az égi áldás jó lefele, s arra piros szalagokat kötöttek, az élet, erő színe, az öröm, a boldogság jelképe. A legvégén van a ház szentelés, amikor is a kaláka vezető mester tüzet tett abból a forgácsból ami maradt az építkezésből és a parázzsal minden sarkat megszentelt. Majd a ház asszonya, szent forrásból származó vízzel, fűzfa ággal szintén minden sarkat megszentelt a + -jelével. Ekkor jön a ház ura és berakja az általa készített kerek asztalt, a ház közepébe. A házat magát soha nem fejezték be, meghagyva jellemzően a tűz falon, vagy a „bütüjibe” egy befejezetlen részt, mivel a ház maga olyan mint az élet, egy folyamat, az ember csak a halálával teszi le a „fokost”, amivel folyamatosan belerója maga tetteit az életbe. A gyakorlatban is a házön örökké van munka, ha egy gyerek születik, kettő akkor még bele is kell „todani”. Meg hát az irigyekre is kell gondolni, ha nincs befejezve, akkor már nem is lehet annyira irigykedni rajta.

A házépítés egyfajta beavató út a tulajdonos számára. A kalákából adódóan, - amelyben ő is részt vesz tettelesen is - egy új világot ismer meg, az építkezés világát, s ha tényleg képes tudatosan oda figyelni, akkor önismereti és világismereti nagy kaland. A Jó Isten egyik atribútuma a „Világmindenség Építőmestere”. Építkezési „pályafutásom” kezdetén sok felújítási munkát végeztünk, és mivel már foglalkoztam önismereti-, életmód tanácsadással is, próbáltam tudatosan bevonni a tulajdonost a munkálatokba. Rájöttem, hogy ha a tulajdonos már jó ideje lakik a lakásban, akkor lelki „lenyomata” benne van a hely „lenyomatában”. Megfigyeltem, hogy az úgy nevezett „problémák”, örökké összefüggésben voltak a „tulaj” valamilyen lelki blokkjával és ezt akkor tudtuk megoldani, amikor a „tulaj” valamilyen szinten képes volt oldani lelki gondjain. Az összefüggések is eléggé egyértelműek, mind például: elektromos hálózat – idegrendszer; víz- csatorna- rendszer – életfolyamatok, hangulatok, viszonyok, blokkok; szerkezet, váz – csontváz; vakolat, festés – bőr (kulimász), stb. Az adott helyzethez kapcsolódó történetnek üzenet értéke is van, s azt kell kibontani, megfejteni, s „helyre pakolni”. Ehhez képest az újház építése egyfajta újjászületés, és mind minden „becsületes” újjászületésnél valami meg kell „haljon” – az „Ő” ember - ahhoz, hogy az új megszülethessen. Megfigyelhető, hogy épp ebből adódóan az emberek évekig „kínlódnak” az építkezéseikkel. Sokan a régi lakás eladásánál akadnak el évekig, mert nem tudják a múltat „felszámolni”. Van aki a tervezési folyamattal „húzza”, nem képes, vagy nem akarja megszerezni, megtervezni, elképzelni életét. Mások a kivitelezés, a gyakorlatba ültetés során találkoznak „megoldandó feladatokkal”. Ilyenkor érdemes lazítani, kilépni a helyzetből, s megfigyelni, hogy milyen belső gátakra, félelemre, elvárásra hívja fel az adott helyzet az ember figyelmét, s mindezt hogyan lehet megoldani. Ha ez sikerül, akkor majdnem önmagától megoldódik a problémás „kinti” történet is. Fontos megérteni, hogy a világon minden mindennel összefügg, és semmi sem történik „véletlenül”, csak esetleg mi nem értjük meg valami akadály miatt, s ha rátalálunk a kulcsra, akkor megoldhatjuk azt. Másik fontos „törvényszerűség”, hogy mindenkinél csak olyan „akadály” „aktivizálódik”, amit valamilyen módon képes megoldani. Egy keleti bölcsélet azt mondja: „ha valahol egy pillangó egyet rebbent a szárnyával, az egész világegyetemet megváltoztatja”. Ha véletlen lenne, a bolygók össze-vissza járnának, a Nap hol délben, hol meg este kelne fel. A világ egy-s-ég-es rend alapján működik és ez megismerhető. Megismerhető és összefügg a belvilágunkkal. Egy másik „törvényszerűség”, „ami kinn az bent és ami bent az kint” és „ami fent az lent és ami lent az fent”. Magyarán a külvilágunkat bentről „vetítjük ki” és a „belvilágunkat” kint tudjuk megoldozni. Nagyon leegyszerűsítve azt mondhatnánk, hogy az ember olyan, mint egy spontán mozi gyár. Szellemünk fényével, amit figyelmünkkel irányítunk, folyamatosan forgatókönyvek tömkelegét „írjuk”, illetve átírjuk gondolatvilágunkba. Amelyekhez el kezdünk ragaszkodni szimpátiából, vagy antipátiából, feltöltődik érzelmi, vágy energiával és akaratvilágunk rendszer-„keretén” keresztül kapnak erőt a megnyilvánuláshoz. Ez még rendjén is lenne, de amikor mindez kivetül a körpanorámás külvilági „mozivászónra”, azt gondoljuk, hogy ehhez semmi közünk, mindenért, valaki más a felelős - na jó, részben, egy kicsit mi is. Nehezen tudjuk elfogadni, hogy minden embertársunk csak „színésze” az általunk kivetített „szereplőinknek”, belső személyiségrészeinknek. Természetesen ők sem véletlenül keverednek a „színpadra”, „dolguk” van az adott helyzettel, tartalmilag azonban teljesen mást élnek meg, más a tanulni, tudatosítani valójuk mind, amit mi szubjektíven megélünk velük kapcsolatosan.

Ugyanazon formai helyzet mögött más és más tartalmi tényezők húzódnak. Ezért is fontos, hogy figyeljünk, ne ítéljük el másokat (hogy ne ítéltsünk), mivel mások valós viselt dolgait eltakarja saját kivetítésünk. Igazából saját lelki-asztrál világunkon keresztül érzékeljük a világot, fizikailag is, mivel annak közepéből nézünk ki, s ez mint egy „szemüveg”, szűrőként is hat.

Erről, az „Egészségi” könyvtárakat lehetne írni, de nekem bele kell férjen a megadott keretbe, úgy, hogy rá kell térjek a kert és annak működésére, amit már, hely és idő szűke miatt, csak vázlatosan tudok bemutatni.

Kertünk kicsibe a Világot, ezen belől is inkább a Nap-rendszert, kihangsúlyozva a Föld anyát képezi le. Úgy, ahogy az ásványok a Föld anya fizikai testét képezik, a növények főként az élettését, az állatok az asztrál világát, az emberiség adja a Föld anya „Én”-jét. A valamikori egységes „égi” ember – a szakirodalom Ádám Kádmon-ja – szétesett „sejtjeire” az önállósodási (individualizációs) folyamat során, hogy önálló „Én” tudatra ébredhessünk. Az előbb már említettem, hogy „ami kint az bent és....”, azaz amit az ember kint tesz – például a kertjét kapálgatja - az visszahat belsejére és formálja. Tehát örök „Én”-ünk révén a Föld anya egy darabkájának – például kertünk – felelős gondozói vagyunk, ez olyan mintha bőrünket ápolnánk (Föld anya bőre), de azt természetesen fizikálisan nem az egész testünkkel tesszük, hanem például az egyik újbegyünkkel (ez meg mi lennénk, az „égi ember” egy „sejtje”), ami az egésznek csak tört része. Megfigyelhető, hogy kinek milyen kertje vagy lakása olyan természete is – szétszórt természet, rendetlen kert, stb. Tehát belső erényeinket, készségeinket a külvilágban „kapálgathatjuk, faraghatjuk, formázhatjuk”. Erre az esetre is igaz a mondás, „gyakorlat teszi a mestert”. Őseinknél is fontos volt a kinti munka és teljes felelősséggel, figyelemmel végezték azt, ismervén az összefüggéseket. A történelmileg közismertebb szerzetes közösségekben, ahol nagy hangsúlyt fektettek az önfejlesztésre –Zarathusztra perzsái, Qumráni esszénusok, a keresztény szerzetesi rendek többsége, például a Pálosok, a Bencések (ora et labora) – mindnyájuk számára fontos volt kertjük rendezése, ápolása egyfajta kozmikus rend szerint, „ami fent az lent...”. Engem a Firenzei Mediciek kertje, a Boboli „fogott” meg és vezetett rá erre az összefüggésre. Itt nőtt fel Rákóczi Ferenc fejedelem később „Szent testvér”-ként azaz Szent Germain-ként ismert fia, akit Rákóczi mesterként is hívnak. De a 15 századtól a 18. századig. szinte minden „valamire való”, „alkotó” ember élt, hosszabb-rövidebb ideig itten, de ha nem is, legalább „megfordult”. Ezen kert és a hozzá tartozó Pitti palota az idáig felsorolt elvek alapján van építve, s ez inspirált, hogy megnézzem elődeink ilyen értelmű „hagyatékát”, s „találék” bőséget.

A ház az „életerők”, az étertest központjában van, ami az ember második „csokrának” felel meg (egy tenyérrel a köldök alatt), s körülveszi a virágos, a veteményes, a fűszerkert, ahová be van helyezve a „fürdőház” és a „nyárikonyha” is.

Ezen területhez tartozik az energiagazdálkodás is. Igazán, csak szabad, független ember képes és tud szabadon, függetlenül gondolkodni és önálló döntéseket hozni. Mindaddig míg „függünk” minden féle társadalmi rendszerektől, legyenek azok vallási, politikai, érzelmi, energetikai, anyagi, egzisztenciális függések, nem tudunk szabad emberként gondolkodni, érezni és cselekedni. Ezen törekvés abban nyilvánul meg – többek között – hogy mindaddig amíg kifejlesztik a „núlponti energia”(ez egy fajta éteri energia, s végtelen) konvertert (már létezik kicsiben), addig alternatív energia forrásokkal oldjuk meg az energia szükségletet – szél, víz, nap –, annál is inkább mivel az „össztársadalmi energia rendszerek” egyre közelebb kerülnek az összeomlás határához és egyre költségesebbek is. A házba csak kevés elektromos áramot viszünk be, az is csak 12 V-os. A huzalokat agyaggal kibélelt csövekben vezetjük, sugárzás védelem miatt – az elektromos vezetékeknek van, egy az ember számára nem a „legegészségesebb”-nek mondható kisugárzása. Szobánként egy elektromos fényforrással a szoba mennyezetének közepéről, a többi hagyományos eszközökkel oldjuk meg – gyertya, petróleumlámpa, stb. A konyhai gépek számára kintől egy pontban be van vezetve a 220 V is, megfelelő szigeteléssel. Egyéb ilyen jellegű energiákat igénylő tevékenységeket, máshol, így a műhelyben oldunk meg.

A hulladékot és a szennyvizet is „berken” belül kezeljük. Így a szennyvizet nádgyöker zónás ülepítő rendszerrel, a szerves hulladékot komposztálóval, ami meg olyan, azt a saját vegyestüzelésű

kazánunkba elégetni igyekeztünk, hogy az „ideiglenesen ránk bízott” birtokunkra – és nem csak – újrahasznosítható anyagokkal dolgozzunk.

A háztól egy sétány vezet végig a kerten, átszelve különböző „világokat”, mint egy „világfa”, egy-egy a két világ közötti átkelést „áthidaló” „segítővel”, illetve egy-egy világ közepén, azon világot segítő, inspiráló szellemiségeket meg idéző fával, formával, szoborral. Ilyenek lehetnek mind például a kert végében, az „erdőben”, a csillagvilágban, a szellemvilágban, a mennyekben lévő kör kápolna, ahol a szellemi munka folyhat (ima, meditáció, stb.) De ilyen a gyümölcsös közepén lévő pavilon benne egy Szent Mihályt megidéző képpel, vagy szoborral – őt őseink úgy élték meg, mind aki gondolatainkat inspirálja. A gyümölcs, gondolataink „gyümölcse”, az a 96 (8X12) szirmú (vagy vortex) homlok csokorba „születik” és a 8 éteri, 8 asztrális szirmú torok csokor révén fogalmazható meg, ennek ad teret a pavilon oktagon formája. Ilyen lehet továbbá a gabona „tábla” közepén a szív 12 csokrát megtestesítő 12 apostol szobra, középütt Krisztussal, kinek fény „impulzusa”, binduja (formára, mint egy fény négylevelű lóhere, aminek őseink nagy szerencsét tulajdonítottak), ott a szívünkben. Körülöttük rózsabokrok, mivel a rózs illata – mint éteri jelenség – a szív rezgésén van. Vagy az akarat világot megtestesítő zöldséges közepén egy tölgyfával, melyik határozottságával, keménységével rendezheti azt. El lehet menni egészen odáig, mind ahogy ennek a reneszánszban (és nem csak), nagy divatja is volt, hogy a kertbe leképezni az „égi” embert, minden „testrészével” és a közöttük lévő összekötő „csatornákkal” (mind sétányok), mind ezt a velük összefüggésben lévő növényekből kialakítva. Így az ember ha valami baja, teendője van – legyen az fizikai, erőnléti, vagy mentalitásbeli, akár lelki, erénybeli - akkor kimegy a „kertjének” megfelelő területére és azt „megtalálja”.

Summa summarum, nem szaporítom tovább a „szót”, mivel „aki a kevésből nem ért annak a sók, árt”, és már így is „túl” léptem a megadott kereteket. „Üzenetem” lényege, hogy a székely-ház tovább gondolása, csak úgy lehetséges, ha megpróbáljuk megragadni annak szellemiségét, filozófiáját, és azt a mai viszonyoknak megfelelően „kibontani”. Ép ezért próbáltam – őseink megidézve - ennek „előzményeit” felgöngyöltíteni, visszamenve egészt a „kezdetekig”, illetve – megidézve utódaink – valószínűsíteni a jövő folyamatait, mivel itt alapvetően „csak” magunkról van szó. Jelenlegi „világképünk” egyik alappillére a Newton-i fizika, amely többek között megfogalmazza az energia megmaradás törvényét, azaz semmi sem vész el csak folyamatosan átalakul, de ennek ellenére „saját” törvényüket nem vonatkoztatják saját magukra, azaz az emberre, az meghal, kész, vége. Pedig a civilizációnk másik alappillérenek számító Könyv (biblia) – a gondos gyomlálás ellenére – is őriz még üzeneteket, hogy nem így van (pl.: az egyik apostol kérde Jézust, amikor a vakon született embert meggyógyítja, hogy „vajon mit követett ez az ember el, hogy vakon született”). Mindezzel azt akarom mondani, hogy „Mi” „csináltuk” ezidáig is, és „Mi” kell ezután is „rendezzük” az „egészet”. „Szerencsénkre” ebben a „Mi”-ben, ebben az „egész”-ben elég segítő van, hogy a végén „egységbe” keveredhessünk – tudatosan – az „egészben”. Az egyik székely „Atyám fia” szokta mondani, hogy „minden ember egy-forma, egyik ilyen másik olyan”. Ugy, hogy egy-s-ég-re fel, s amikor az ember „átlátja” a lent, a fent, a kint s a bent **összességét** egy-ben, utána jöhet, hogy mindenki ilyen, vagy olyan házat csináljon, ami a számára a legmegfelelőbb... Isten segedelmével ...